№ 21. КИЇВ, ЛИСТОПАД 1947 р.

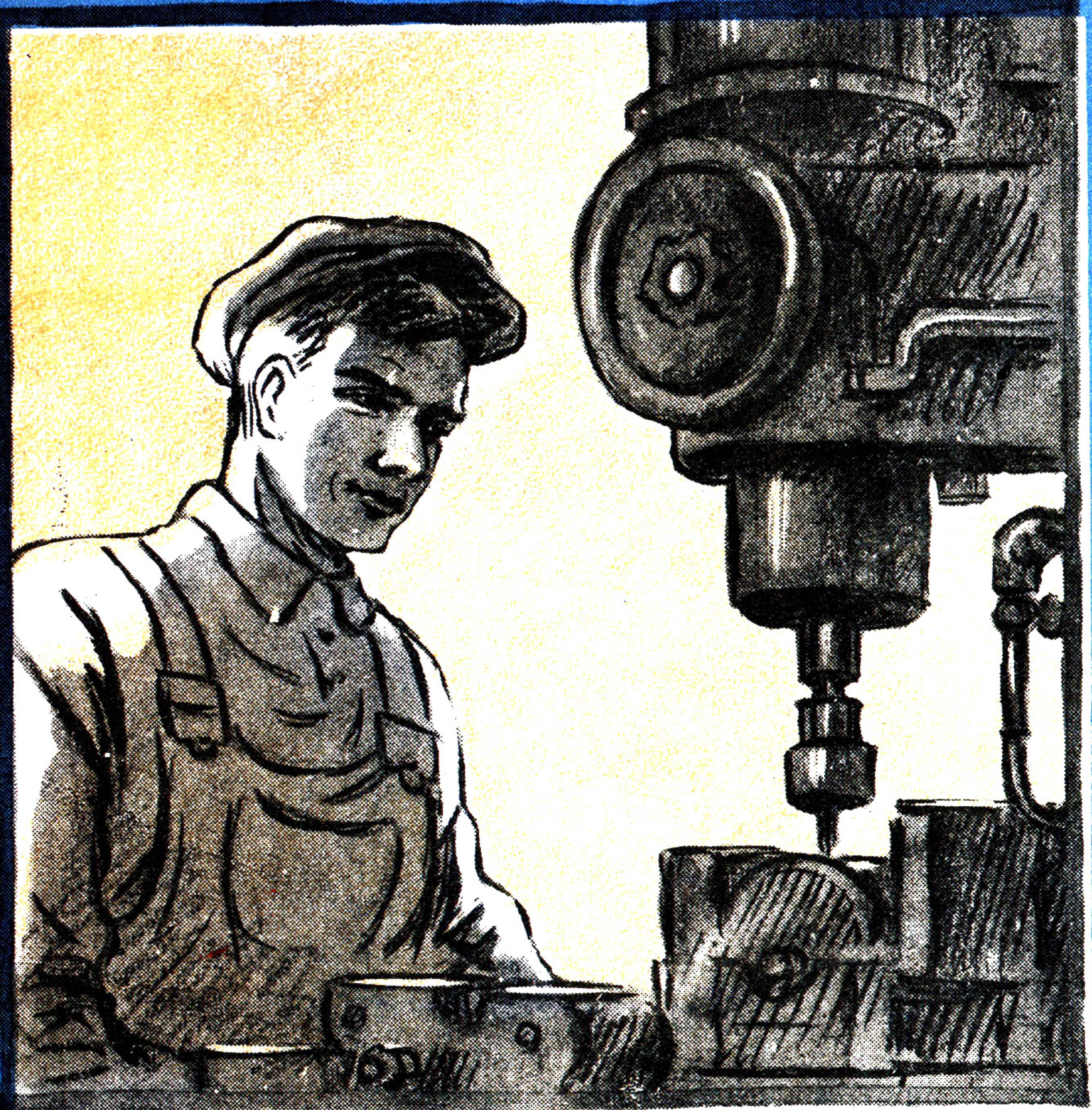
ЦІНА 1 КРБ.

РІК ВИДАННЯ VI

ПЕРЕЦЬ

ХАРАКТЕРНА РИСА

НАШІ КАНДИДАТИ — ЛЮДИ РІЗНОГО ВІКУ, РІЗНИХ ПРОФЕСІЙ, РІЗНОГО ХАРАКТЕРУ

В характері цього кандидата — новаторство й раціоналізація.

В характері цього — вирощувати високі більшовицькі врожаї.

В характері цього — широкий розмах науково-дослідницької роботи.

В характері цього — створювати прекрасні архітектурні ансамблі.

АЛЕ Є ЩЕ ОДНА РИСА, ВЛАСТИВА ХАРАКТЕРОВІ ВСІХ НАШИХ КАНДИДАТІВ. ЇЇ ЯСКРАВО ПОКАЗАНО НА НАШОМУ МАЛЮНКУ.

В КРАЇНІ АЛЬБІОНА

Мал. К. Агніта

— Артур, не смій нічого подавати. Лейбористи закликали народ твердо переносити злигодні.

ПРИКМЕТИ ОСЕНІ

У кабіні «кукурудзника» один проти одного сидять двоє. Один огрядний, з бронзовою бритою головою й рудуватими вусами. Він сидить у шкіряному пальті, тримаючи на колінах вигорілого кашкета з синім, кавалерійським околишем дрімає. Другий — худорлявий з акуратно підстриженою сивою борідкою. Під шляпою, насунутою на лоба, поблискують уважні, сірі очі. Притискуючи до грудей портфеля, він раз у раз поглядає в вікно.

Внизу пропливає земля, оповита сірою пеленою дрібного дощу. На спорожнілих польових токах чорніють скирти. Віялом розходяться сірі і чорні смуги мокрих ланів, над рябими ставками мокнуть жовті верби.

— Сумні прикмети осені, — задумливо проказує худорлявий і, повівши плечима, піднімає комір легкого плаща.

— Що? — питає його сусід і розплющує очі. — Сумні прикмети? Восени? — він докірливо дивиться з-під нахмурених брів. — Це неправда.

— Ви мене не зовсім зрозуміли, — зніяковіло поправляється худорлявий. — Звичайно природа знаходить приємні барви й для цієї нудної пори року... — Та ось, прошу глянути, — чудово! Смарагд!

Обидва припадають до вікна. Під ними розлягається зелений масив з глянцюватим блиском, що де-інде взявся вже жовтавістю й багрецем.

— Ото так смарагд! — посміхається бритоголовий й відкидається на спинку сидіння. — Гектарів сорок, того смарагду. Це неподобство, дорогий товаришу, дійсно сумна прикмета.

Він знову заплющує очі. Але худорлявий сіпає його за рукав.

— А це, гляньте: справжнє золото!

Вони знову упираються лобами в скло. Хмари розійшлися. Виглянуло сонце. Внизу пропливли високі скирти, що оточували молотарку, рябіло вбрання колгоспниць, воли тягли безтарку з золотим зливком зерна.

— Ще краще, — вже зовсім обурено говорить бритоголовий. — Очі б мої того золота не бачили.

— Ну, знаєте, — обурюється й худорлявий, — у вас якийсь одмінний погляд на природу.

— Одмінний? Зовсім ні... Те, що ви показуєте, не прикмета, а неподобство. Яке сьогодні число? То-то! А вони ще молотять. Увесь хліб давно вже повинен лежати під дахом на державних елеваторах, у колгоспних коморах.

Він, хитро посміхаючись, помовчав.

— Ваш смарагд такий же, як оце золото. То ж ви мені, товаришу, бурякове поле показували. Добрий хазяїн повинен був уже викопати буряки і одвезти їх на завод. А він тепер своїми хвостами увесь наш колгоспний краєвид псує.

І раптом збуджено схоплюється.

— Ось! Ось справжні прикмети!

Він дивиться то в одне, то в друге вікно, тягне сусіда за руку, посмішка осяює йому лице. Під крилами літака — широка сіра смуга, берегами якої повзуть трактори. За ними, аж до обрію, розкинулася бархатисто-чорна земля. Миготять білі хати, річка, колгоспні будівлі.

— Наш колгосп! — кричить він. — Бачили який зяб?! 720 гектарів уже підняли. А ото за селом озимина. Ото смарагд — 560 га. Га! — кричить він сусідові. — На 130 гектарів більше посіяли, ніж до війни. Це, я питаю вас, прикмети, чи ні? А по 112 пудів пшениці з га зібрали, першими в районі з державою розрахувалися, авансу по два кіло на трудодень видали — це прикмети, чи ні?

— Ну, це вже не по моїй професії, — посміхається худорлявий, — цього я можу й не помітити.

— Тобто, як це не помітити? — обурено питає бритоголовий. — Хто ви такий, вибачте, будете?

— Як би вам сказати?.. Науковий працівник, натураліст...

— Розумію. Природою цікавитесь? Коли граки полетіли, коли дощі пішли, так?

— Так.

— Тоді я теж майже вашої професії. Будьмо знайомі — голова артілі «Червоний Жовтень» Андрій Пилипович Король... І скажу я вам так: граки та шпаки кожного року прилітають і відлітають, а в цім році в нашої осені є особливі прикмети, і ті прикмети всі знати мусять. Бо то не прикмети осені сумної, а зовсім навпаки.

Мотор стихає. Літак іде на посадку.

— Знаєте, що, — каже Король, застібаючи пальто. — вам, я чув, до Василівки? Так ми вас туди рисаками доставимо. А ви трохи поживіть у нас. Воно інколи не шкодить не з неба, а з землі подивитись на прикмети осені. Га? Згодні?

Не чекаючи відповіді, він бере під пахву портфель натураліста. Літак підстрибує по мокрій стерні. В кабіну вриваються пахощі зораної землі і осінніх дощових ручаїв.

Ілля КОТЕНКО

ДУМКИ МІСТЕРА БЕЛЬБАСА,

ЩО ДУЖЕ НАГАДУЮТЬ НАМ СЛАВНОЗВІСНІ «МЫСЛИ О ГРАДОНАЧАЛЬНИЧЕСКОМ ЕДИНОМЫСЛИИ, А ТАКЖЕ О ГРАДОНАЧАЛЬНИЧЕСКОМ ЕДИНОВЛАСТИИ И О ПРОЧЕМ» ВІДОМОГО ГЛУПОВСЬКОГО ДІЯЧА ВАСИЛИСКА БОРОДАВКІНА.

Думки ці суть про вишкіл і виховання наших радників і місіонерів, яким належить за кордон виїжджати, американський порядок заводити, щоб, так би мовити, по всій землі єдині штати благоденствували, а також про права й обов'язки вищезгаданих апостолів Нового Світу.

Які ж суть ці права й обов'язки?

— Права ці суть: диктат і неухильність у проведенні курсу американської політики, щоб вороги тремтіли, а інші — щоб підкорялись. Обов'язки суть: у всіх країнах діяти твердо, однодумно й єдиновладно. Обіцяти тушонку й долари, але не випускати з уваги й крутих заходів. Понад те заохочувати науки. Це так. Але у цьому разі треба здавати собі звіт: які науки? Є науки шкідливі і є науки корисні. Ясно, що й у заохоченні наук американці зобов'язані однодумно впроваджувати виключно корисні науки, а саме: а) суверенітет — суть противний природі й духові народів не англо-саксонського походження; б) план Маршалла покликаний замінити пресловутий суверенітет. Він принесе народам благодать і процвітання; в) лише американська демократія — справжня демократія; г) атомна бомба, як наша релігія і рятівниця.

Напочатку я сказав: «щоб вороги тремтіли». Ол-райт! Прекрасно! Але хто ж ці вороги? Місіонерові, радникові необхідно знати й іншим тлумачити, що це насамперед росіяни, югослави, чехи, поляки й всі комуністи, вільнодумці, безбожники, що не визнають доктрини Трумена, плану Маршалла й не бояться атомної бомби. Всім цим комуністам, безбожникам, вільнодумцям належить завжди бачити перед собою пронизливий американський погляд і від того тремтіти щохвилинно й прежорстоко.

Але підемо далі. Я вже сказав: «інші — щоб підкорялись», але хто ж ці «інші»? Під «іншими» слід розуміти взагалі всі країни, уряди яких беззастережно приймають план Маршалла: однак, і в цьому загальному найменуванні необхідно вбачати: по-перше — більш-менш поважні уряди, як, наприклад, Англії, Франції, Китаю; по-друге — ручні уряди, як, наприклад, турецький, грецький, іспанський, канадський; по-третє — дрібну сошку, як, наприклад, Чілі, Бразілія, Аргентіна, Голландія. Хоча безперечно, що кожний з цих «інших» зобов'язаний підкорятись, але не можна відкидати й того, що кожен з них може виявити при цьому свій відмінний, йому властивий манір. Наприклад, уряди Франції, Англії і Китаю підкоряються шляхетно, але зрідка пред'являють резони; Туреччина, Греція, Іспанія і т. п. підкоряються з готовністю і просять прийняти хліб-сіль, нафтові родовища й корисні копалини; нарешті, дрібна сошка підкоряється просто й, почуваючи себе завжди винною, розкаюється і просить прощення. Покажи сошці долар і скажи: «Ану, стрибай у воду!» — то, ручуся честю, мало знайдеться таких, які б не погодилися кинутись у воду й втопитися, аби тільки мати наше поблажливе схвалення.

Розвинувши цю матерію у належній повноті, приступімо до міркувань про засоби до її здійснення.

Для цього пропоную коротко:

1. Запровадити особливий радницький і місіонерський інститут. Місіонери й радники, як представники Нового Світу з особливими повноваженнями, повинні й виховуватись особливо. Слід місіонерів і радників від грудей материнських відлучати і виховувати не звичайним материнським млеком, а млеком постанов конгресу, доктрин президента і директив державного департаменту. Це є істинне млеко радників і місіонерів, і той, хто виріс на ньому, твердий буде в однодумстві, ревно й строго здійснюватиме свою місію. При цьому: інший харч давати поміркований, від знайомства з принципами покійного президента утримувати безумовно, в моральному ж відношенні навіювати, що боротьба з червоною небезпекою, завоювання нових країн під егіду США є найперше завдання і обов'язок. Для задоволення фантазії допускати картинки. Зобразити, наприклад, міністра фінансів Англії: сидить на порожньому сейфі й несамовито верещить: «Дайте нам доларів!» Або показати зображення благонадійного хітоса, з написом: «Переріжу всіх демократів або за план Маршалла помру люблячи». З наук викладати три: а) арифметику, як необхідний посібник при стяганні процентів за позику; б) науку про потребу ізоляції небезпечних партій, організацій та їх лідерів; в) науку, як вербувати квіслінгів і шпигунів. В рекреаційний час розважати бойовиками Голлівуда й читанням херстівських видань. За такої системи, можна сказати наперед...

—

Як відомо, чудовий твір щедрінського героя несподівано був обірваний. Далі йшли лише короткі помітки: «проба пера» «попка дурак», «рапорт», «рапорт», «рапорт» і т п. На жаль, не менш чудовий твір містера Бельбаса теж виявився обірваним на найцікавішому місці. Далі йдуть лише короткі помітки: «я тремчу», «секрету атомної бомби давно не існує», «не існує», «демократичний фронт», «валер'янки!», «валер'янки!», «валер'янки!» і т. п. За змістом поміток дуже легко встановити, що автор перервав свій твір 6 або 7 листопада, понеже був у дуже важкому стані.

Опублікував **М. ФЕДЬКО.**

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Мал. В. Гливенка

— Пішла наша краща буряківниця. Золоті руки має.
— А тепер ще й Золоту Зірку матиме.

ГОРЯТЬ НА РОБОТІ

Скептики не проминуть сказати: «Звісно, пожежники прибули після того, як вже і гасити було нічого».

І таке буває. Але тільки не в м. Марганці, і не з пожежною командою, яку очолює Савелій Ткаченко. В даному випадку команда була на своєму місці з першої хвилини і аж до кінця пожежі.

І все ж таки будинок згорів І не який-небудь, а будинок самої пожежної команди. Врятувати від огню вдалося: брандспойт, бочку з водою і команду пожежників у повному складі.

Не без підстав запевняв начальник пожежної команди, що його хлопці горять на роботі.

ВЛАСНОРУЧНИМ ПІДПИСОМ СТВЕРДЖЕНО...

ДРУКУЄТЬСЯ НА ЗГАДКУ АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКИМ ПАЛІЯМ ВІЙНИ ТА ДЕЯКИМ ІНШИМ ЛЮБИТЕЛЯМ СОВАТИ СВОЄ СВИНЯЧЕ РИЛО В НАШ РАДЯНСЬКИЙ ГОРОД

СЕРЕД КИТАЙСЬКИХ СПІРІТІВ

— Лі, я викликаю дух Колумба. Що йому сказати?

— Скажи йому, Ван: Христофор, ти зробив хорошу справу, ти відкрив Америку. Зроби ж ще одну хорошу справу — закрий Китай... для американців.

* * *

— Кажуть, що міжсесійний комітет ООН ніщо інше, як порося, перехрещене на карася.

— Боюсь, щоб це порося не підклало ООН свиню.

В АМЕРИКАНСЬКОМУ СУДІ

Суддя. — Ви обвинувачуєтесь у порушенні закону про свободу слова.

Підсудний. — Але ж я виступав проти атомної бомби. Я говорив, що атомна бомба — це зброя агресії!

Суддя. — Ах, так! Тоді ви обвинувачуєтесь у розголошенні державної таємниці.

ПОРТРЕТ

Хто він такий? Який у нього чин?

— Палій війни Хусейн Джахід Ялчин.

РІЗНИК І МАРШАЛ

Скажіть, будь ласка, яка різниця між Маршаллом і різником?

— Ніякої. Різник ріже свої жертви ножем, а Маршалл — планом.

З НОВИН ТЕХНІКИ

— Назвіть останню новину американської техніки.

— Машина голосування на Генеральній Асамблеї ООН.

Юрій **ШУМСЬКИЙ**
Народний артист Союзу РСР

ПРОДОВЖЕННЯ ВИСТУПУ

Кажу щиро, що я ніколи не був такий схвильований, як у той вечір. Я тоді вперше опинився в ролі слухача під час свого власного виступу.

Було це на Полтавщині в артілі ім. Леніна, що славно господарює в колишньому маєтку якогось графа чи князя. Мов зараз бачу — двоповерховий кам'яний будинок з колонами, високу світлу веранду, перед нею чудовий парк.

Веранда — сцена. Парк — зала. Кілька сот людей, які щойно вернулися з поля, розмістилися під мальовничими високими дубами.

Концерт почався...

З веранди, перед якою тридцять років тому, мабуть, стояли без шапок полтавські заробітчани, — розливалися пісні, звучали слова радянських митців...

Нарешті, моя черга...

— До революції, — почав я читати, — принцесі Саксен-Кобурзькій належало дев'яносто тисяч десятин землі. Принцеві Ольденбурзькому — сімдесят тисяч. Князям Кочубеям належало сорок тисяч. Графу Кантакузену — тридцять тисяч.

І раптом почулося:

— А правда, правда! Таке було, сам пам'ятаю...

Я зупинився. Під дубом стояв, спираючись на ціпок, високий старий чоловік з зовсім білою головою.

Хтось гукнув: «Цитьте, діду!»

— Говоріть, — кажу я, — говоріть, що хотіли сказати...

— Я кажу, що ви правду кажете. Це ж наш пан був отой Кантакузяка. Чабанував я в нього з батьком. І дід чабанував. Лютий був пан, сильно лютий. А що вже ота бариня Людвига — то гірше оси. Так і стережися, щоб не вкусила. Одного разу була в мене з нею битва, та ще й на скирті.

— З ким? — засміялись люди.

— З баринею, з Людвигою. Ще й падали разом із скирти.

Я слухаю.

— Одним словом, — каже дід, — зробили ми забастовку, щоб не морив голодом Кантакузяка, Покинув я отару, виліз на скирту соломи і два дні лежав. Бариня, видно, хотіла придушити забастовку. Викликала поліцію і розставила кругом, а сама взяла вила і давай за людьми ганятися. Чую — лізе і до мене на скирту. Я собі лежу, а вона лізе. Тільки замахнулася вилами, а я, вроді з переляку, — хвать її за сукню—та й стрибнув униз. У мене вийшло вдало, бо летів я навстоячки, а Людвига млинком пішла... Лікувалася після цього і в Франції, і в Італії. А потім служив у Галаганів, — продовжує дід. — Оцей рубець, що у мене на лиці, — це сам Галаган ударив, бодай йому трясця...

То був незабутній момент. Живий свідок страшного минулого продовжував мій номер.

Люди слухали правдиве оповідання. Тиша кругом. Тільки інде шелеснуть дуби.

Коли старий закінчив свою розповідь, то лише тоді помітив, що всі слухають його, а не мене, що я стою на веранді і теж слухаю. Він помітно знітився.

— Еге! Кажіть, кажіть далі. Не гнівайтесь, що перебив, — винувато промовив дід.

Грім оплесків вибухнув у парку. Я вклонився дідові і від усієї душі подякував за блискуче продовження мого виступу.

Концерт продовжувався...

СЛАВА

Про хороші, гарні села
Слава котиться весела, —
А про наше Молоде
Не почуєте ніде.

Стали радити ми раду,
Як розвіяти досаду.

— Гей, подруженьки, дівчата,
Працюватимем завзято.
Щоб там тільки не було,
Вславимо й своє село,

Зліквідуєм наше горе.
Ланкова до нас говоре.

І рішили ми на ділі
Показать себе в артілі, —
На буряк цукровий ми
Налягли іще з зими.

Кожна тут за двох робила,
Бо в гурті наснага й сила.

Рано-вдосвіта вставали,
Пізно ввечері лягали.
...До півночі хлопці любі
Ждали марно нас у клубі.

Через те й весілля Фросі
Ми відклали аж на осінь.

А в буряк не тільки мрію, —
Вклали всю агрономію.
В липні кожен бурячок
Був уже фунтовичок.

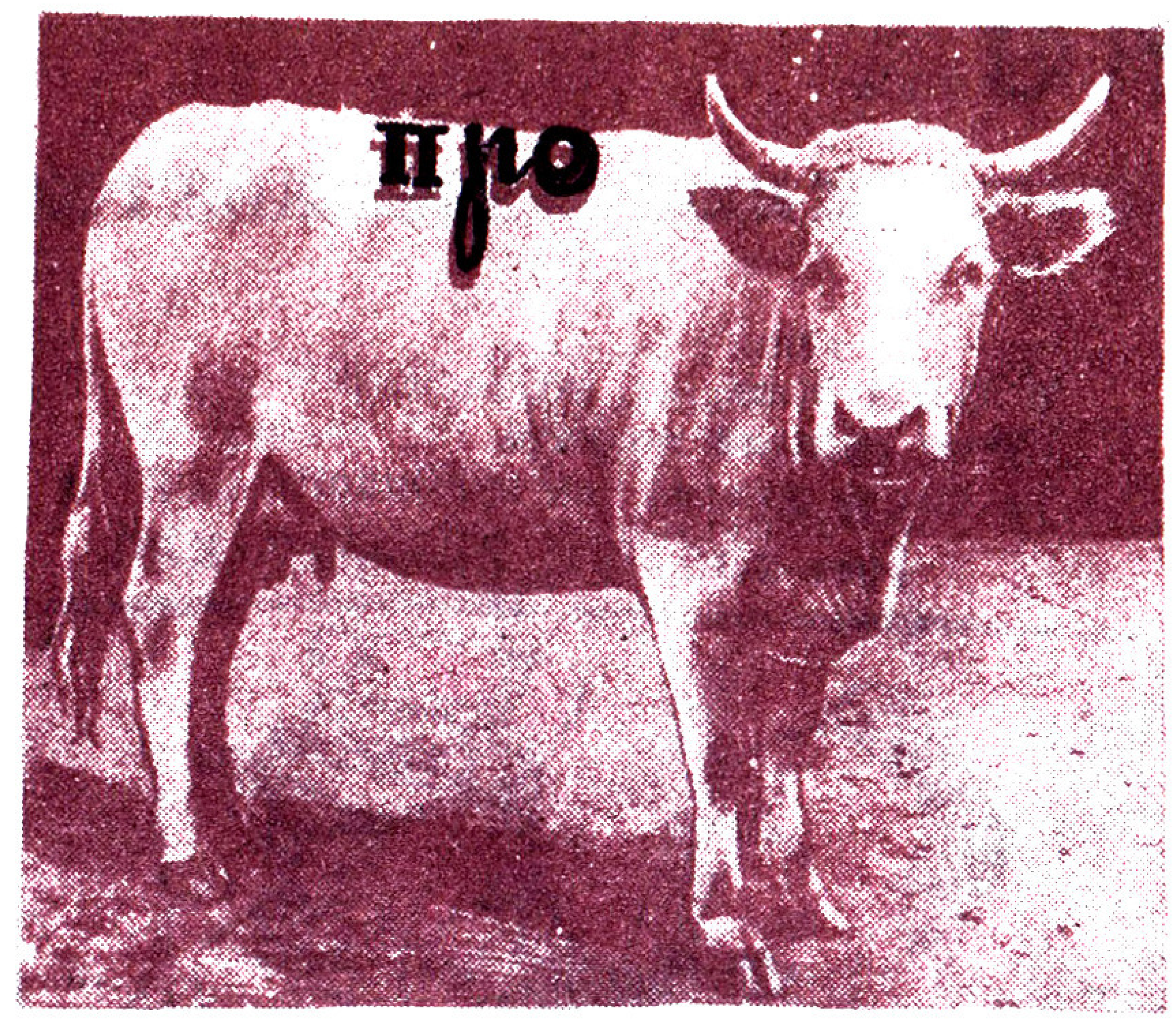
Ми дали, не на папері,
По сімсот його центнерів.

Гарні стали наші справи,
Зажили дівчата слави,
І про наше Молоде
Скрізь вона тепер іде.

Пийте ж, друзі, чай на згадку,
Не вприкуску, а внакладку.

Сергій **ВОСКРЕКАСЕНКО**

Повість про „Бєлку"

ЧАСТИНА ПЕРША,

з якої видно, що «Бєлка» дійсно була, але тепер її вже немає

Перед вами на фотографії племінна корова - сименталка «Бєлка» — гордість тваринників Ананівського цукрокомбінату, Краснокутського району, Харківської області. Жива вага — 570 кілограмів. Удійність — 25—30 літрів молока на день.

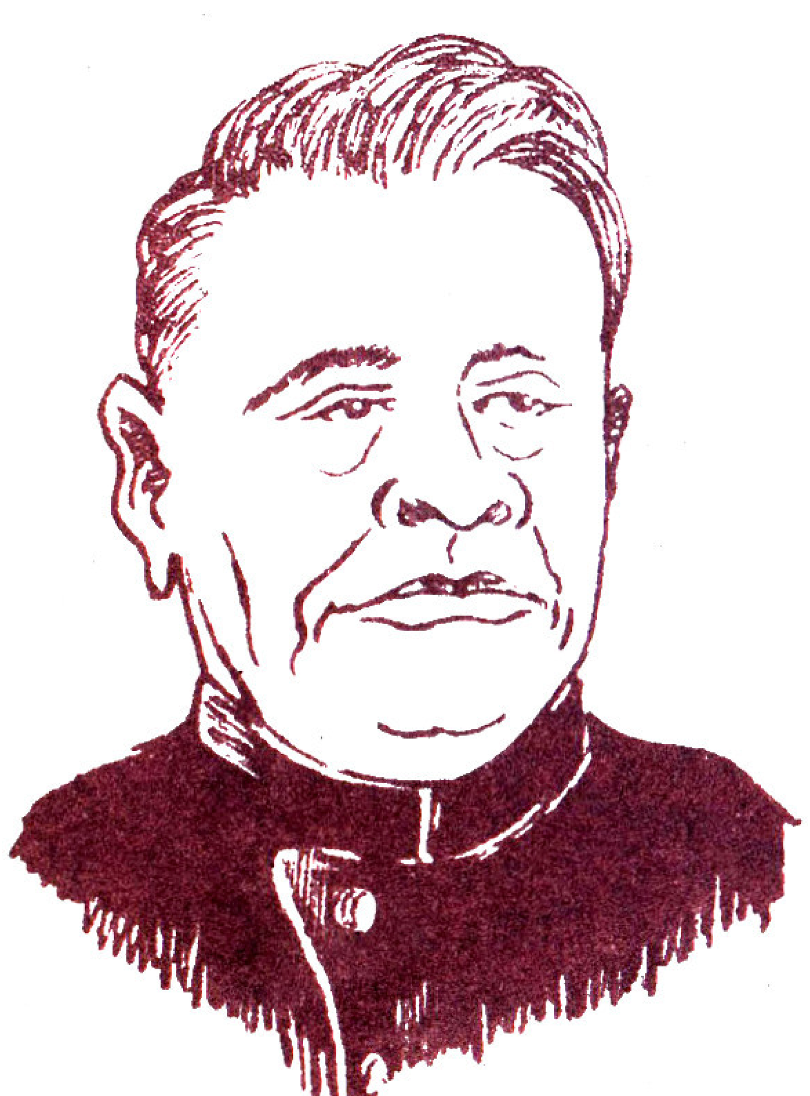
Гірка доля спіткала красуню-корову. В цукрокомбінаті від «Бєлки» залишився тільки один акт. Холодною, безстрасною мовою розповідає він, що 16 серпня 1947 року корову № 02 на кличку «Бєлка», 420 кілограмів живої ваги (бідна «Бєлка», як вона схудла!), вибраковано й зарізано на громадське харчування. Акт засвідчено старшим ветлікарем Бреславцем.

«Бєлка» була. «Бєлки» немає.

ЧАСТИНА ДРУГА,

яка свідчить, що у вік атомної енергії їздити на таганці — ганьба

Але «Бєлка» б ще жила й доїлася, коли б не Борис Васильо-

Б. В. ТРЕГУБОВ, один з головних персонажів повісті.

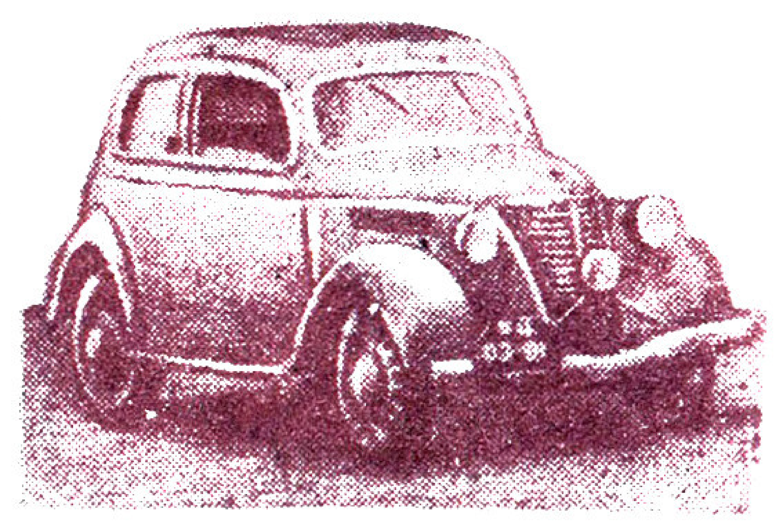
вич Трегубов. Це він погубив «Бєлку» у розквіті її високоудійних, племінних літ. Погубив і розписався на акті.

А річ у тому, що Борис Васильович Трегубов запалав невгамовною пристрастю до легкової автомашини. До цього часу він їздив на бричці і це його шокірувало. «У вік реактивних двигунів і атомної енергії головний агроном цукрокомбінату їздить, немов якийсь третьорядний половецький хан» — обурювався Трегубов.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ,

яка переконує читача, що автомашини робляться з патоки.

..Настав той день, коли машина для Бориса Васильовича перестала вже бути мрією... Ось вона, безпосередня причина передчасної загибелі «Бєлки», лімузин марки «Форд-ейфель». По документах — це «утиль», куплений у Бресті 26 травня 1947 року. За «утиль» платив гроші (1800 крб.) інженер Харківського обласного бурякоцукротресту Шевченко. Приймальний акт № 25 підписав роз'їзний механік автоколони Ананівського цукрокомбінату Дерега. Вели той «утиль» своїм ходом з Бреста до Ананівки шофери Богодущенко та Єрмощук. Через 2 місяці (в серпні, коли було приризано „Бєлку"), утиль" заприбуткувала бухгалтерія комбінату, оцінивши його в 2475 карбованців.

МАШИНА «ФОРД-ЕЙФЕЛЬ», ЯКА ПОГУБИЛА «БЄЛКУ».

М'яко кажучи, всі оті акти та бухгалтерські записи — липові. „Утиль" із справним мотором коштує не 1800 і не 2475, а 14.000 карбованців. Невже ж Борис Васильович доплатив решту власними грішми? Що ви! У цукрокомбіната ж є патока. Її тоннами виписують на годівлю худоби і на боротьбу з шкідниками. Ні худоба, ні шкідники патоки й не нюхають. Спритний комбінатор з комбінату — начпостач Гриценко спускає ту патоку «наліво». А за виручені гроші купується не лише «Форд-ейфель» і пишуться липові акти та наряди...

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА,

з якої видно, що зарізана «Бєлка» живе і доїться.

Гляньте читачу на номер автомашини Бориса Васильовича Трегубова. Гляньте і запам'ятайте: „УЦ 03-01". Тепер зверніть увагу на портрет цього бадьорого громадянина. Це харківський обласний автоінспектор Федір Іванович Юнатов. Між ним, номером „Форда-ейфеля" та „Бєлкою" існує прямий зв'язок.

Ф. І. ЮНАТОВ, також не другорядний персонаж.

Щоб їздити автомашиною, потрібен номер. Щоб одержати номер, треба мати законні документи на машину. Коли ж нічого законного за душею немає, виступає на сцену Федір Іванович Юнатов. Тоді між дирекцією Ананівського цукрокомбінату та Юнатовим відбувається невеличка обмінна операція: він одержує в комбінаті корову, а комбінат в автоінспекції — номер «УЦ 03-01» на автомашину. І всі задоволені. Незадоволена лише корова, якій доводиться поїти своїм молоком хабарника-автоінспектора.

Від якої ж корови п'є молоко Федір Іванович... Ні, це не сон, не привид. Це... «Бєлка»... Ось вона, красуня-сименталка, гордість тваринників цукрокомбінату. Гляньте ще раз на неї, товариші. Наш фотооб'єктив зафіксував, живу, здорову „Бєлку" 27 вересня 1947 року у дворі Федора Івановича Юнатова, у Новій Баварії, на Шосейному провулку, № 3...

Тепер зрозуміло, звідки у Федора Івановича рум'янець на всю щоку і приємна обтічність фігури. 25—30 літрів молока на день! Можна плавати, як вареник у маслі...

ЧАСТИНА П'ЯТА,

в якій з'являється головний персонаж повісті.

Просимо познайомитися з головним персонажем повісті про «Бєлку» — Костянтином Григоровичем Іщенком, директором Ананівського цукрокомбінату. На акті про вибраковку й призання «Бєлки» він власноручно написав: «Стверджую. 12.IX.1947 р. Директор Іщенко».

Що ж ви ствердили, шановний директоре?

Але Іщенко знав, що він стверджує... Коли десь у червні „Бєлку" серед ночі навантажили на машину і переселили в Нову Баварію до Юнатова, — старший зоотехнік Чепіга вдарив на сполох: „Бєлка" ж лічиться на балансі. А що, коли наскочить ревізія? Треба шукати вихід... І директор знайшов. Наказав своєму своякові, начпостачеві Гриценкові, реалізувати енну кількість патоки й купити заміну „Бєлці".

Сказано — зроблено. Начальник автоколони Сорока поїхав на базар до Краснокутська й купив там безпородну телицю, яку найменували «Бєлкою», трохи підгодували, вибракували, зарізали, склали акта, ствердили його авторитетними підписами й кінці у воду... А «Бєлка» жива. І кінці стирчать з води.

ЧАСТИНА ШОСТА,

без кінця. Кінець ще треба дописувати.

Та «Бєлка» — не перша й не остання корова, що переселилася з Ананівського цукрокомбінату в інші місця.

У головного бухгалтера Харківського обласного бурякоцукротресту Шаркевича захворіла корова. З дозволу директора тресту т. Кудрі, бухгалтерові переселяють високоудійну корову з Ананівського цукрокомбінату. Набравши повен рот молока, мовчить тепер головбух Шаркевич про розбазарювання патоки в комбінаті, про перетворення її на «Фордів-ейфелів» та безпорідних телиць.

Трестівському підсобному господарству потрібні були корови. Без зайвої тяганини шість сименталок переселюються з комбінату на трестівську підсобку...

До речі, про підсобне господарство Харківського обласного бурякоцукротресту. Його немає й воно є. Немає, бо ніде не зареє-

К. Г. ІЩЕНКО, головний персонаж повісті.

строване, ніде законно не оформлене. Але воно є, бо сам Кудря наказав одрізати від Таверівського бурякорадгоспу хутір Ріпки й розгорнути на його просторах підсобне господарство в 200 гектарів. Злі язики твердять, що це не підсобне господарство, а власний маєток Кудрі, яким самодержавно порядкує його дружина.

Наша повість про «Бєлку» загрожує перерости в кримінальну епопею про Харківський обласний бурякоцукротрест, де випадок з «Бєлкою», Юнатовим та іншими буде лише незначним епізодом. Щоб написати цю епопею, потрібне співавторство ревізійних апаратів Міністерства держконтролю та Міністерства фінансів. Ось чому ми поки що ставимо крапку на повісті про «Бєлку».

Тепер слово за нашими співавторами...

С. ТАР.
Фото Ф. Івського та С. Кожнікова.

Спеціальні кореспонденти Перця.

ПУСТОЦВІТ

(Пародія)

«В цвіту гойдалися морелі
Під дзвін гарячої бджоли..»
(М. Стельмах. «Лірика»).

Немов на гойдалці-орелі,
Гойдалися собі морелі,
Під дзвін гарячої бджоли
Гойдалися та й зацвіли.
І квітли так, аж поки бджоли
Передзвонили, прохололи...
Поет гадав, що буде плід,
А впав додолу пустоцвіт.

ПОЕТИЧНЕ МЕРЕХТІННЯ

«Босоніж хлопчик тихо йде
Шляхом запиленим широким.
Останній промінь ще пряде...
Не затихає гул над током.
Вже кида надвечір'я тінь,
Запахло молоком навколо.
Синіє степу далечінь.
Тополі видно біля школи».
(Олекса Ющенко. «Пастушок»).

Босоніж хлопчик диб та диб,
Де промінь сіть пряде для риб...
За ним Олекса манівцями
З чорнилами та олівцями.

Над шляхом курява встає,
Ген — тік здаля гуде-гуркоче...
Поет нотує все, що є.
Бездумно римами брязкоче.

Заблискав промінь на росі,
Вже надвечір'я впали тіні,—
І молоко, й тополі всі
Переплелися в мерехтінні...

Синіє степу далина,
А на городі бузина...

Іван ЦАРЕВИЧ.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Мал. Р. Матусевича

— Щось у мене сьогодні не клеїться...

Київ перцю

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Навчи, будь ласка, завідувача Кіровоградської обласної протезної майстерні так працювати, щоб протези виготовлялись швидше, ніж за 7 місяців, як це було з замовленням інваліда т. Шумського; щоб зняті мірки не губились по два-три рази, як це було з замовленням інваліда т. Гурова; щоб інваліда не викликали за одержанням замовлення, до роботи над яким ще навіть не приступали, як це трапилось з інвалідом т. Заболоцькою.

— Чи варто було про це писати в «Перець»,— скажуть кіровоградські протезники. — Що ж в цьому смішного?

Смішного тут-таки справді нема нічого!

Р. МАЙЄР

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Придбав я недавно ручку, і не просту, а випуску Харківської фабрики «Авторучка». Що вона справді автоматична, я переконався того ж дня, коли купив її. Чорнила, яким я наповнив ручку, за півгодини не стало: воно автоматично перемістилось в кишеню моєї гімнастерки. Знову набрав — і знову автоматично появилась пляма на моїй другій кишені.

Кажуть, що директор Харківської фабрики так зріднився з браком, що не звертає ніякої уваги на багаточисленні претензії покупців. Одним словом, дійшов товариш до ручки.

А. СТЕБЛЯНКО,
молодший сержант.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Дозволь, будь ласка, одержати промкрам з нашого ВРП, бо без твого дозволу начальник ВРП т. Вігура краму не видає. Щоб у тебе не було сумніву у законності видачі, коротко розкажу, в чім річ. Я демобілізований офіцер (майор) залізничних військ. За постановою Ради Міністрів СРСР і наказом міністра шляхів сполучення, демобілізовані офіцери залізничних військ, що залишаються працювати на транспорті, мають право одержати промкрам по місцю роботи на 1000 крб. На моєму рапорті про видачу цього промкраму є резолюція начальника 5 відділку станції ім. Шевченка й самого Вігури. Але, коли я прийшов до нього, щоб він підписав ордера на одержання, т. Вігура порадив мені:

— Знаєте, т. Кудінов, я боюсь, як би чого не вийшло. Підіть до райкому спілки залізничників і до вузлового партійного комітету. Хай і вони напишуть, що не заперечують. Більше резолюцій — вірніша справа.

От я й подумав: як би чого й справді не вийшло. А може й тих двох резолюцій буде мало для того, щоб Вігура виконав постанову уряду, наказ міністра та свою власну резолюцію. Краще вже вдатися прямо до тебе, товаришу Перець. Ти дозволиш, а Вігура видасть.

А. КУДІНОВ,
гвардії майор запасу.
Станція ім. Т. Г. Шевченка
Одеської залізниці.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Поясни, будь ласка, чи входить у функції Сталінського райпромкомбінату м. Києва виробництво будівельних матеріалів.

Купив я недавно десяток камінців для запальнички, що їх виробляє цей райпромкомбінат, але з жодного із них не вдалося мені викресати іскру. Купив ще десяток, і переконався, що камінці цього промкомбінату з успіхом можуть бути використані як будівельний матеріал, — слід тільки збільшити їх розмір і зменшити їх ціну.

Прошу, дорогий Перець, кинути свій камінець в город райпромкомбінату. Може тоді і керівники і камінці цього комбінату запрацюють з іскрою.

С. БАРАНЕНКО
с. Чорнухи,
Полтавської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 13 Перця було вміщено листа А Федуза про те, що в Кожанському пункті «Заготзерно» (Київщина) не серйозно ставляться до підбору кадрів.

Наказом керівника Київської контори «Облзаготзерно» виконуючому обов'язки директора Фастівського пункту т. Бабичу оголошено догану, а директора Кожанського пункту знято з роботи.

☆ ☆ ☆

В Перці № 15 було опубліковано скаргу т. Фельдман про те, що на Київському протезному заводі недбайливо ставляться до виконання замовлень інвалідів.

Директор заводу т. Вексельман повідомив редакцію, що зіпсований протез т. Фельдман перероблено. Завідувачку стола замовлень Балабанову звільнено з роботи.

☆ ☆ ☆

Група колгоспників с. Олениці, Тростянецького району на Вінниччині, повідомила редакцію, що сільський фельдшер В. Й. Цисельський відмовляється безплатно подавати допомогу хворим.

Як повідомив редакцію Вінницький облздороввідділ, куди було послано лист колгоспників, факти ствердились. Цисельського знято з роботи й віддано до суду.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 доп. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 21(128) (на укр. языке). Підписано до друку 25.XI—1947 р. Стат. формат 72×105 см. 1 друк. арк.

БФ. 03097. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3367 Тираж 50.000 прим.

В ЧОМУ СЕКРЕТ

Мал. Бе-Ша

Що трапилось є цими панами? Чому перекошені їх фізіономії? В чому секрет? — Секрет, шановний читачу, в тому, що вже не існує секрету атомної бомби.